

**Бог, като нашият всевластен и суверенен Грънчар,
ни прави Свои съдове, Свои вместилища, които да Го съдържат**

Пасажи от Писанията: Ер. 18:1-10; Ис. 64:8;
Римл. 9:15-16, 19-23; Деян. 9:15; 2 Кор. 4:6-7

- I. Като наш всевластен Грънчар, Бог има абсолютното право над нас като Свои грънци. Много е важно да видим видение за Божието всевластие – Ер. 18:1-10; Ис. 64:8; Дан. 4:3, 34-35; Римл. 9:19-23:**
- А. Всевластието обозначава Божията безгранична власт, сила и позиция – Откр. 4:11; 5:13:
 - 1. Бидейки всевластен, Бог се намира над всичко, зад всичко и във всичко – 3 Царе 22:19.
 - 2. Бог разполага с пълната способност да извърши това, което иска съгласно Своето сърдечно желание и съгласно Своята вечна икономика – Дан. 4:34-35; Еф. 1:4-5, 9-11.
 - Б. В Римляни 9:19-23 се говори за Божието всевластие:
 - 1. „Кой може да противостои на волята Му? Всъщност кой си ти, човече, че спориш с Бога? Нима изделието ще каже на майстора си: „Защо така си ме направил?“ – стих. 19б-20:
 - а. Трябва да осъзнаем кои сме – ние сме Божии създания и Бог е нашият Създател – Ис. 42:5.
 - б. Като Негови създания, ние не бива да се противим на Неговата цел, нито да Му отвърщаме дръзко, защото Той е създателят – Римл. 9:20.
 - 2. „Или грънчарят няма власт над глината, с една част от буцата да направи съд за почтена употреба, а с друга част – съд за непочтена употреба?“ – 21-ви стих:
 - а. Бог е нашият Грънчар, а ние сме глината в ръката Му. Бог, Който е нашият Грънчар, е всевластен – Ер. 18:1-6; Ис. 64:8.
 - б. Бидейки нашият Грънчар, Бог има абсолютното право над нас. По отношение на нас Той има правото да прави каквото си иска. Ако Бог пожелае, Той може да направи един съд за почтена употреба, а друг – за непочтена употреба – Ер. 18:6; Ис. 29:16; 64:8; Римл. 9:21.
 - В. Божието всевластие е основанието за Неговия избор. Неговият избор зависи от Неговото всевластие – стих. 11, 18; 11:5, 28.
- II. Бог, като наш Грънчар, ни е създал според всевластието Си да бъдем Негови съдове, Негови вместилища, за да Го съдържаме в себе си съгласно Неговото предопределение – 2 Кор. 4:6-7; Еф. 4:6; 3:19б; Фил. 2:13; Евр. 13:20-21; 1 Тим. 3:16; 2 Тим. 2:20-21; Еф. 1:5, 11:**
- А. Бог създаде човека с цел да го направи Свой съд, Свое глинено вместилище, за да може човекът да съдържа Христос като живот и да бъде изпълнен с Него за изграждането на Тялото Христово като Божият велик корпоративен съд за Негово изражение – Бит. 2:7; Деян. 9:15; Римл. 9:21, 23; 2 Кор. 4:7.
 - Б. Основното учение на цялото Писание се заключава в това: Бог е самото съдържание, а ние сме съдовете, които са направени да съдържат това съдържание. Ние трябва да съдържаме Бога и да се изпълваме с Него, за да бъдем съдове за почтена употреба, осветени, полезни на Господаря, приготвени за всяко добро дело – 2 Тим. 2:20-21.
 - В. Ако не съдържаме Бога и не Го познаваме като наше съдържание, ние сме едно безсмислено противоречие – Екл. 1:2-3, 14.
 - Г. Четиринайсетте Послания на Павел могат да бъдат обобщени с две думи: *отворен съд*:
 - 1. Степента на Божието раздаване в нас зависи от степента на нашето отваряне. Единственото, което Бог иска от нас, е да Го обичаме и да поддържаме себе си отворени за Него – 4 Царе 4:1-7; Мт. 5:3; Йн. 1:16; Ис. 57:15; 66:1-2.
 - 2. Упадъкът започва от самодоволството. Напредъкът произлиза от глада и жаждата – Втзк. 4:25; Лк. 1:53; Фил. 1:25; Откр. 3:16-18.
- III. Във всевластието Си Бог, като наш Грънчар, има власт да превърне избраните и призвани от Него хора в съдове на милост, за почест и слава – Римл. 9:11, 18, 21-24:**
- А. Ние бяхме избрани от Бога съгласно Неговата суверенна милост. Божията милост е най-разпространящото се и обхващащо качество на Бога, което ни спасява от нашето окаяно

състояние и ни привежда в състояние, подобаващо на Неговата благодат и любов – Еф. 2:1-4; Евр. 4:16; Мт. 5:7; 7:1; 9:13:

1. От гледна точка на нашето природно състояние, ние се намирахме далеч от Бога и бяхме съвършено недостойни за Неговата благодат. Единственото, което можехме да получим, бе Неговата милост – Еф. 2:4.
2. Непокорството на човека дава възможност на Божията милост да изяви себе си. Божията милост привежда човека към спасение – Римл. 11:32.
3. Ние бяхме създадени като съдове на милост, за да съдържаме Христос като Бог на милостта – 9:11-13, 16, 20-21, 23; Плач. 3:21-24; Лк. 1:78-79.
4. Благодарение на Божията милост, ние откликнахме на благовестието, на което другите не се отзоваха, и приехме словото на Христос като живот, което другите отказаха да приемат. Ние поехме по пътя на Господното възстановяване, по който другите не пожелаха да поемат – *Химни*, №296, 3-ти куплет.

Б. „Ще покаже милост, към когото ще покаже‘... И така, не зависи от този, който иска, нито от този, който тича, но от Бога, Който показва милост“ – Римл. 9:15а, 16:

1. Съгласно нашите разбирания, този, който иска, придобива това, което иска да придобие, а този, който тича, придобива това, след което тича – 16-ти стих:
 - а. Ако беше така, тогава Божието избиране щеше да се основа на нашите усилия и труд.
 - б. Напротив, Божието избиране е от Бога, Който показва милост. Не е необходимо да искаме или да тичаме, защото Бог проявява милост към нас.
 - в. Ако познаваме Божията милост, няма да се надяваме на собствените си усилия, нито ще се разочароваме от провалите си. Надеждата на нашето окаяно състояние се крие в Божията милост – Еф. 2:4.
2. Ако искаме да служим на Бога в Неговата новозаветна икономика, трябва да знаем, че това е един въпрос, който е изцяло свързан с Божията суверенна милост – Римл. 9:15-16; Евр. 4:16:
 - а. Ако познаваме Божието всевластие, ние ще благодарим на Бога за Неговата милост, защото ще осъзнаем, че се намираме под Неговата суверенна милост – Римл. 9:15.
 - б. Изразът *суверенна милост* означава, че Божията милост е нещо, което е изцяло свързано с Божието всевластие и суверенитет. Фактът, че ние сме съдове на милост, не е резултат от нашия личен избор, а се дължи на Божието всевластие – 18-ти стих.
 - в. Единственият начин, по който можем да си обясним Божията милост към нас, е че в Своето всевластие Бог е избрал да бъде милостив към нас – стих. 15-16, 23.
3. В Божията суверенна милост нашите сърца са предразположени към Бога. Благодарение на Неговата милост ние Го търсим всеки ден – Ер. 29:12-13; Втзк. 4:29; Ис. 55:6; Пс. 27:8; 105:4; 119:2; Евр. 11:6.
4. Колкото повече осъзнаваме, че всичко, свързано с нас, е въпрос на Божията милост, толкова повече ще носим отговорността си пред Господа. Но дори и тази наша готовност да носим отговорност се дължи на Божията милост.
5. По отношение на Своето възстановяване, Бог показва милост към онези, към които е решил да покаже милост.

В. В 9-та глава на Римляни се разкрива принципът, че всичко зависи от Божията милост – стих. 15-16:

1. Апостол Павел прилага този принцип спрямо израелтяните, за да ни покаже, че всичко, което им се случи, бе резултат от Божията милост – стих. 16, 23.
2. Трябва поне веднъж да видим Божията милост и да бъдем конкретно докоснати от нея – Еф. 2:4; Мт. 9:13:
 - а. Във връзка с това, нашите очи трябва да бъдат отворени поне веднъж. Трябва поне веднъж да видим, че всичко зависи от Божията милост.
 - б. Дали ще видим това наведнъж, или ще го осъзнаем постепенно, главното нещо е, че в мига, в който се докоснем до това, ние не се докосваме до някакво чувство, а се докосваме до един реален факт. Този факт се състои в това, че всичко зависи от Божията милост.

- Г. „Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага в подходящото време“ – Евр. 4:16, вж. 15-ти стих; Лк. 15:20-24.
- Д. Във всевластието Си Бог Отец е показал милост към нас. Затова трябва да Го славим и да Му се покланяме за Неговата суверенна милост:
1. „Отче, наслаждаваме се на милостта Ти, / Вечно свежа и нова; / Която всяка сутрин се излива върху нас, / Тя освежава като росата. / Как ѝ се наслаждаваме! Как ѝ се наслаждаваме! / И Ти отдаваме заслужена хвала“ – *Химни*, №26, 5-ти куплет.
 2. „Отче, ние получихме / Твоята милост, любов и благодат; / И в милостта Ти, лице в лице, / Ние ще пребъдваме; / И за милостта Ти ще Те славим / През всичките си дни и във вечността“ – *Химни*, №25, 3-ти куплет.
- Е. Ние бяхме създадени да бъдем съдове на милост за почит, така че да съдържаме в себе си Христос като Бог на почит (2 Тим. 2:20-21; Римл. 9:21), за да почитаме Бога и човеците (Съд. 9:9):
1. Фактът, че ние сме съдове за почитена употреба, не се дължи на нашия собствен избор, а произлиза от Божието всевластие – Римл. 9:21.
 2. Вярващите са съдове за почитена употреба, които чрез възкресението, съдържат в себе си Христос като свое съкровище – 2 Кор. 4:6-7.
 3. Вярващите са съдове за почитена употреба благодарение на своето очистване от съдовете за непочтена употреба – 2 Тим. 2:20-21.
 4. Съдовете за почитена употреба са онези, които почитат Бога като живеят и ходят по Духа (Гал. 5:16, 25), и онези, които почитат хората като им служат с Духа (2 Кор. 3:6, 8).
- Ж. Ние бяхме създадени да бъдем съдове на милост за слава, за да съдържаме в себе си Христос като Бог на славата:
1. Славата е Самият Бог, изразен и изявен – Ер. 2:11; Деян. 7:2; Еф. 1:17; 1 Кор. 2:8; 1 Петр. 4:14; Кол. 2:9; Пс. 24:7-10.
 2. Господ каза на Отца: „Аз те прославих на земята, като извърших делото, което Ти Ми даде да върша.“ (Йн. 17:4). Това означава, че докато Господ живееше на земята, Той изявяваше и изразяваше Отца.
 3. Освобождаването на славата на Христовата божественост (Лк. 12:49-50) представляваше Неговото прославяне от Отца с божествената слава (Йн. 12:23-24) в Неговото възкресение (Деян. 3:13) чрез Неговата смърт. В Своето прославяне Христос, като последният Адам, стана животворящият Дух за Своето божествено раздаване (Йн. 7:39; Лк. 24:26, 46; 1 Кор. 15:45б; 2 Кор. 3:6).
 4. Бидейки съдове за почит и слава, ние бяхме приготвени от Бога за слава чрез прославянето, което е последната стъпка на Божието пълно спасение – Римл. 8:21, 23, 29-30; Фил. 3:21.
 5. Съгласно Своята суверенна власт, Бог ни създаде, образува и направи за Своя слава – Ис. 43:7; Римл. 9:23:
 - а. Ние бяхме предопределени чрез Неговото всевластие да бъдем Негови съдове за Неговото славно изражение и изявяване.
 - б. Това е връхната точка на нашата полезност към Бога – целта на Божието избиране съгласно Божието всевластие – стих. 11, 18.
 - в. Целта на нашето служение е Божието прославяне – 7:6; 11:36.
 - г. Най-висшето служение, което можем да отдадем на Бога, е да Го изразяваме за Негова слава – 1 Кор. 6:20; 10:31; Римл. 6:4.
 - д. Божията слава се вработва в църквата. Бог се изразява в църквата. Затова на Бога принадлежи славата в църквата, тоест Бог се прославя в църквата – Еф. 3:16, 20-21.
 6. Ние имаме това съкровище – Христос като Бог на славата – в себе си. Ние сме пръстните съдове, в които Той обитава (2 Кор. 4:7). „Това съкровище“ (7-ми стих), което обитава в нас, е „лицето на Исус Христос“ (6-ти стих), присъствието на Христос, „Христовата личност“ (букв.) (2:10).
 7. Когато обръщаме сърцето си към Господа, ние гледаме на Господ Духа, Който е Христовото присъствие в нашия дух, и „се преобразяваме в същия образ от слава в слава чрез Господния Дух“ – 3:16-18; вж. 2 Тим. 4:22.

8. Да гледаме на Господната слава, означава да гледаме на Господа със собствените си очи. Да отразяваме Господната слава, означава да помагаме на другите да виждат Господа чрез нас – Ис. 60:1, 5.